

Sygn. akt III Ca 460/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia SO Urszula Kapustka

Sędzia SO Ewa Adamczyk

Sędzia SO Mieczysław H. Kamiński (sprawozdawca)

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa R. B.

przeciwko P. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu VII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Muszynie

z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt VII C 121/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

(...)

Sygn. akt III Ca 460/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Muszynie zasądził od pozwanego P. B. na rzecz powódki R. B. kwotę 27.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty, a orzekając o kosztach procesu obciążył pozwanego tymi kosztami w kwocie 5.161 zł.

Sąd Rejonowy w oparciu o dokonane ustalenia ustalił, że strony procesu zawarły umowę dzierżawy gruntu z dnia 1 października 2010 r., na okres do 31 maja 2014 r. którą następnie aneksowano. W oparciu o tę umowę pozwany miał uiścić na rzecz powódki tytułem czynszu dzierżawnego kwoty po 30.000 zł za każdy rok dzierżawy. Pierwsza płatność w kwocie 2.500 zł, została dokonana przy zawarciu umowy, a następna część miała zostać uiszczona do dnia 15 stycznia 2011 r. Pomimo tego, że pozwanemu przedmiot dzierżawy został wydany i prowadził on na nim działalność

gospodarczą w postaci wyciągu narciarskiego, to nie uregulował zapłaty drugiej raty czynszu w kwocie 27.500 zł, wobec czego żądanie pozwu, w ocenie Sądu I instancji, było zasadne.

Apelację od tego orzeczenia wniósł pozwany. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. w zakresie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne uznanie wiarygodności zeznań J. B., co doprowadziło do błędnego ustalenia w zakresie braku zapłaty drugiej raty czynszu przez pozwanego. Ponadto podniesiono naruszenie przepisu art. 235 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie bezpośredniego przesłuchania świadka M. K. i wykorzystanie jej zeznań złożonych w innej sprawie.

Dalej w ramach apelacji pozwany wnosił o dopuszczenie wskazanych w niej dowodów, które jego zdaniem winny prowadzić do odmiennych ustaleń niż poczynił to Sąd I instancji. Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest bezzasadna.

W sprawie nie zaszły uchybienia skutkujące nieważnością postępowania, których wystąpienie sąd odwoławczy ma obowiązek brać pod uwagę z urzędu – art. 378 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia dotyczące wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności. Ustalenia te znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zebranym w sprawie, a ich ocena dokonana została właściwie i wszechstronnie, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego i wbrew twierdzeniom apelującego, mieści się w granicach przysługującej sądowi swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy podziela wszystkie ustalenia Sądu I instancji, przyjmując je za podstawę własnych rozważań, jak również podziela wynikające z tych ustaleń wnioski natury prawnej.

Nie zasługuje zatem na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 231 k.p.c. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia tego przepisu konieczne jest wykazanie na podstawie konkretnych okoliczności, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, jak również na czym owo uchybienie polegało. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające ogólne odniesienie się do tych kwestii, jak również przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i odmiennej ich ocenie. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki we wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo rozumowanie jest prowadzone wbrew zasadom doświadczenia życiowego i nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W niniejszej sprawie żadna z opisanych sytuacji nie występuje. Skarżący w sposób korzystny dla siebie próbuje przedstawić okoliczności sprawy, jak też wyciąga z przeprowadzonych dowodów (oraz dowodów wnioskowanych dodatkowo), całkowicie nietrafne wnioski. Przede wszystkim za Sądem Rejonowym powtórzyć należy, iż to pozwanego obciążał ciężar wykazania dowodami, że wywiązał się on z obowiązku zapłaty drugiej części raty za pierwszy rok dzierżawy. Najprostszym dowodem na takie wykazanie jest przedstawienie potwierdzenia zapłaty albo potwierdzenia przelewu środków na rachunek powódki. Pozwany przy zapłacie pierwszej raty zadbał o to, aby w treści aneksu z dnia 1 października 2010 r. znalazło się wskazanie dotyczące uiszczenia tej części czynszu dzierżawnego. Tym bardziej zapewne zadbały o uzyskanie pokwitowania zapłaty sumy znacznie większej. Dowody wskazane przez pozwanego w toku postępowania z zeznań świadków K. B., J. Ż. oraz J. B. w żaden sposób nie potwierdziły stanowiska pozwanego. Wszyscy przesłuchani w sprawie potwierdzili, że pozwany w pierwszym sezonie prowadził działalność związaną z eksploatacją wyciągu narciarskiego położonego na przedmiocie dzierżawy. Dwaj ostatni świadkowie stwierdzili wręcz, że pozwany nie zapłacił powódce drugiej raty za pierwszy rok dzierżawy. Wskazywali również na inne zaległości w płatnościach obciążające pozwanego, w tym za media, podatki oraz wynagrodzenia dla pracujących przy obsłudze wyciągu. Zeznanie świadka K. B. wskazuje wyłącznie na okoliczność, że pozwany mógł dysponować kwotą potrzebną do uregulowania należności, jednak nie wykazuje samej czynności dokonania zapłaty. K. B. stwierdza bowiem, że

nigdy nie był świadkiem wręczenia przez pozwanego pieniędzy powódce. Odnośnie zeznań w/w świadka stwierdzić należy również i to, że stoją one w pewnej sprzeczności z treścią umów przedstawionych w sprawie.

Odnośnie oceny skutków wynikających z treści pisma powódki z dnia 3 października 2011 r., w którym zamieszczono wezwanie do zapłaty kwoty czynszu za kolejny rok dzierżawy, zauważenia wymaga, iż zgodnie z zawartym aneksem do umowy z tej samej daty co i umowa, za kolejny sezon całość czynszu winna zostać uiszczona jednorazowo w terminie do dnia 1 października 2011 r. Tak więc wezwanie do uiszczenia ustalonej umownie kwoty mogło się odnosić wyłącznie do tej części czynszu. Brak jest natomiast podstaw do wyciągania dalej idących wniosków jak to czyni pozwany, albowiem w tym czasie strony łączyły również innego rodzaju powiązania finansowe związane z zawartą umową przedwstępną sprzedaży przedmiotu objętego dzierżawą, co sprawiało, iż powódka udzielała pozwanemu odroczenia płatności czynszu. Stan taki trwał do stycznia 2012 r., kiedy pozwany wycofał się z zobowiązań. Spowodowało to wezwanie do uiszczenia wszelkich zaległości. Przedstawione fakty łączą się logicznie z twierdzeniami powódki, jak i świadka J. B.. Z tej przyczyny brak jest podstaw do wyciągania z powołanego pisma powódki takich wniosków, jakich domaga się pozwany.

Odnośnie naruszenia przepisu art. 235 § 1 k.p.c., apelujący w żaden sposób nie wykazał, jaki wpływ na wydanie orzeczenia w sprawie niniejszej miało wykorzystanie dowodu z przesłuchania świadka na te same okoliczności, przeprowadzonego w innej sprawie.

Nowe dowody wskazywane przez pozwanego, przede wszystkim zostały zgłoszone dopiero w apelacji, a przecież pozwany był reprezentowany w trakcie postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika, a nic nie stało na przeszkodzie przedstawienia tych dowodów w toku postępowania pierwszoinstancyjnego zwłaszcza, iż pozwany wnioskował o przeprowadzenie dowodu np. z potwierdzenia wypłaty gotówki ze swojego konta (pismo z dnia 16 czerwca 2014 r. k - 117), jednak wówczas takich potwierdzeń nie przedłożył.

Już z tej przyczyny, z uwagi na treść przepisu art. 381 k.p.c., dowody te należało pominąć. Zauważenia wymaga również i to, że w swej istocie w żaden sposób nie mogą one wpłynąć na zmianę oceny prawnej sytuacji pozwanego. Zmierzają bowiem również wyłącznie do tego, aby wykazać, iż pozwany dysponował kwotą wystarczającą na pokrycie należności z tytułu drugiej raty czynszowej, co jednak nie jest równoznaczne z wykazaniem jej uregulowania. Z tej przyczyny również nie mogą one prowadzić do zmiany zgodnej z wnioskiem apelacji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

(...)